

Bogár László: A strasbourgi csata

2013 július 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Szinte teljesen egybeesett a 907-es Pozsonyi csata évfordulójával a most lezajlott strasbourgi „csata”, vagyis a Magyarországot elmarasztaló Tavares-jelentés plenáris vitája.

Ami persze nagyon is közvetlenül kapcsolódik a több mint 1100 évvel ezel?tti eseményekhez, másrészt

jelent?ségét tekintve is minden túlzás nélkül történelmi eseménynek lehet nevezni. Jelenczki István megrázó dokumentumfilmje a Háború a nemzet ellen címet viseli.

A film elkészülése idején, 2009-ben talán még mindenki dramatizáló metaforának gondolta ezt a címet, és hasonlóan érezhettünk 2010-ben is, amikor Orbán Viktor már a választások másnapján arról beszélt, hogy ez a választás valójában forradalom és szabadságharc, s hogy „területi követeléseink vannak”, vagyis vissza akarjuk szerezni a hazánkat. Ám az elmúlt három év során egyértelm?en kiderült, hogy ez valóban háború. Háború, melynek fogalmához általában szorosan kapcsolódik a fegyver és a kiöml? vér képzete, pedig tudnunk kellene, hogy ezek csak színpadi kellékek. A lényeg sokkal mélyebben, a társadalmi szervez?dési elvek legmélyebb rétegében rejtezik, sokszor szinte feltárhatatlanul.

Ha azonban egy nemzet háborúban áll, akkor két dolgot mindenképpen tisztáznia kell. Egyrészt, hogy milyen fegyverekkel vívják ellene ezt a háborút, hiszen neki is olyan eszközöket kell alkalmaznia. Másrészt bármilyen kényes kérdés is, de tudni kell, ki indította ellene a háborút. F?leg ennek megválaszolása igényel kell? tudást, nagyfokú bátorságot. Ez az írás ehhez kíván segítséget nyújtani, hangsúlyozva, hogy ez csupán alapvetési kísérlet, és a kérdés pontos megválaszolására ma még csak részben vagyunk képesek. Természetesen folyamatosan reagálnunk kell az ellenfél hadmozdulataira, de átgondolt és összehangolt stratégia nélkül elveszthetjük a háborút. E stratégia megalkotásától még messze vagyunk, és az id? sajnos nem nekünk dolgozik. Elhamarkodott és felületes válaszkísérleteink azonban már éppen elég veszteséget okoztak eddig is, így a jöv?ben nem hibázhatunk. A helyzetet nehezíti, hogy a világot uraló globális véleménydiktatúra, amely önmagát „politikailag korrekt beszédnek” nevezi, folyamatosan csapdában tartja azokat, akiknek éppen az volna a feladatuk, hogy ebb?l a csapdából segítsék kijutni a magyar nemzetet. Hogy ez mennyire igaz, azt szellemesen írta le a miniszterelnök tavalyi évértékel? beszédének nyitó szakasza. Orbán Viktor azt mondta: „…kérdeztem otthon a feleségemet, hogy mir?l beszéljek itt ma… mondj el mindent, válaszolta… na, abból baj lesz, feleltem.” Ha ennek alapján gondoljuk végig, hogy maga a miniszterelnök is milyen kommunikációs csapdában van, akkor érthetjük meg csak igazán a feladat roppant nehézségét. Ráadásul tovább súlyosbítja a helyzetet, hogy politikai, taktikai kényszer?ségb?l kormányában, s?t közvetlen környezetében is kénytelen olyan személyeket megt?rni, akikr?l maga is tudja, hogy nem osztják e nemzet ellen folyó háborúról alkotott nézeteit. Jelenlétük azonban hivatkozási alap lehet a birodalom számára, enyhítend? a rá nehezed? nyomást. Igaz, e személyek egy részét talán nem is maga, hanem a globális

hatalom telepítette köré, de mivel err?l végképp nem illend? beszélni – egyel?re –, így ezt a témát gyorsan be is zárom.

A Háború a nemzet ellen ma is ugyanazért zajlik, mint az elmúlt 1100 év során. A több ezer éve egyre inkább uralkodóvá váló világszervez?dési elv a mértéktelenségre, azaz az élvezeteket kielégít? anyagi javak mértéktelen felhalmozására épül. Ez a lételméleti probléma már a Nyugat közvetlen ontológiai el?zményének tekinthet? ókori görög civilizációban is megjelenik, majd feler?södik abban a reneszánszban, amely tudatos módon éppen azt tekinti újjászületend?nek, amelynek pusztító következményei már háromezer éve is látszottak. A magát felvilágosodásnak nevez? tudatos elsötétítés pedig már technológiailag a létezés alappillérévé teszi az anyagi hasznot, mint olyat. A magyarság azonban olyan létértelmezési logikát hozott magával ide 1100 évvel ezel?tt, és hordoz ma is hibátlanul, amely szembemegy a nyugati civilizáció egész létértelmezési logikájával. Ebben a világban a magyar alapállás állandó és egyre súlyosbodó konfliktusok forrása. Ráadásul az is egyre inkább kiderül – s els?sorban ez okozza Orbán Viktor satuba szorítottságát –, hogy mindennek semmiképpen sincs és nem is lehet sikerrel kecsegtet? rövid távú megoldása. Ez azért kényelmetlen, mert az anyagilag, fizikailag, lelkileg, erkölcsileg elgyötört és kifosztott magyar társadalom nyugalomra, biztonságra, és szerény, de tisztes jólétre vágyik. Ezt pedig a permanens háború közepette aligha lehet megteremteni. Különösen akkor nem, ha a politikai és anyagi támogatás fejében nemcsak a globális hatalom egyes osztagaival kell kényszer? és sokba kerül? egyezségeket kötni, hanem azokkal a lokális érdekcsoportokkal is, amelyek sok további konfliktus hordozói a trafik pályázatoktól kezdve a földtörvénnyel kapcsolatos súrlódásokig.

A strasbourgi csata ugyan vereséggel zárult, hiszen Magyarországot elmarasztalták. A történelmi jelent?sége azonban abban áll, hogy drámaian rávilágított arra: egyel?re kidolgozatlan a stratégiánk az ellenünk indított háború megvívására, ám az eset pontosan megmutatta azokat a teend?ket, amelyek ránk várnak.
Bogár László – magyarhirlap.hu

Ajánló